

کاک دست و پامی زنند حرم‌له‌ها عمر این ظلم رو به پایان است کاک

دو هفته است که غزه تاریک است، روزهای آینه‌دار و شب تاریک است. دو هفته است که در غزه فشاری انتحار است و بوی خرقه هوا تاریک است. دو هفته است که از غزه چرخ صدای وحشت پیماران، ناله، گریه و ماتم چیزی شنیده نمی‌شود. دو هفته است که کودکان را زیر آوار پیماران چیزی نمی‌ماند، جای بی‌جان چیزی بیرون نمی‌آورند. غزه امروز آخر دنیاست، آخر دنیایی است که غرب مدرن با هزار ادعای انسانیت و حقوق بشر تاخیر و حلی آن است. دو هفته است که جهان پیکری جان صدها کودک چند روز و چند ماه را می‌بیند و فقط یک تاسف پسته می‌کند. تهیه کنندگان فیلم‌های هولوکاست بیرونیان امروز کجایند تا هولوکاست کودکان فلسطینی در غزه را به تصویر بکشند؟ هولوکاست غزه یک فیلم نیست، یک واقعیت است. صحنه‌هایی از پدر و مادری که اجساد فرزندانشان خود را در کیسه حمل می‌کنند، پدری که روی پدری جسد فرزندانش را زده، مادری که با تیراندازی اجساد دخترش، در یادر یا آشک می‌ریزد، کودک که آساکه‌ای که پشته تپه‌ای‌اش در کرشه بیمارستان در آغوش پرستار می‌ترسد، این‌ها صحنه‌های زندگی میلیون و ده‌ها هزار نفر در روز و شب غزه است. حدود ۱۲ هزار زخمی و صدها هزار آواره تیجه دو هفته پیماران غزه توسط جفکده‌های صهیونیستی با حمایت تمام قه‌واشتن است. حمایتی که به قیمت جان هزاران زن و کودک تمام شده و این نامردمان «دست خرم آلود و ادر پیش چشم خلق پنهان می‌کنند»

